

[Krag.]

Den højtærede Statsministers Paastand om, at vi ingen Anvisning har givet til Imødegaaelse af Krisen, bliver virkelig mindre og mindre sand, jo hyppigere den gæntages; specielt gælder det ogsaa de Bemærkninger, han fremsatte, hvad Landbrugets Ejendomsskatter angaar. Vi har foreslaaet Lettelser i Amtsskatterne paa 13 Mill. Kr. og i Sognekommuneskatterne paa 24 Mill. Kr. Og vi har udtrykkelig givet Anvisning paa Dækning herfor ved en Række sociale Udgifters Overførelse til Staten — Aldersrente, Aandssvageudgifter, Sygehusudgifter — og ved yderligere Overførelse til Kommunerne af Motor-millionerne til Nedbringelse af Kommunernes Vejbudgetter. Vi har henvist til, at Luksusvejbygningen fremtidig ikke burde være en blandet Stats- og kommunal Sag, men udelukkende en Statssag, saaledes som Tilfældet er i mange andre Lande, i begge vore Nabolande, saa vidt jeg ved. Vi har hertil føjet Forslag om at gøre Lønningerne og andre Udgifter, der vejer tungt, for en mindre Dels Vedkommende afhængige af Priserne paa elementære Livsfor-nødenheder, det samme, som den høje Regering nu foreslaar for Statshusmændenes Renteydelse. Dette vilde betyde overordentlig meget til at bringe Kommunernes Økonomi paa Fode.

Jeg vil sige til den højtærede Indenrigsminister, at udenom varige Foranstaltninger til Fremme af en bedre økonomisk Tilstand i Kommunerne kommer man ikke, og det kan den højtærede Indenrigsminister ikke klare med, som han gjorde i Eftermiddag, at henvise Gennemførelsen af Foranstaltninger, som til denne Opgaves Løsning er ubetinget fornødne, til det Tidspunkt, da man kan enes om at løse et Stridsspørgsmaal som det, der er opstaaet ved den store Socialreforms Fremsættelse. Det er ikke en Afhængighed, som det er rimeligt at tilvejebringe, af en Foranstaltning, som Nødssituationen kræver, og saa Foranstaltninger, som den højtærede Socialminister altsaa mener er teoretisk og forvaltningsmæssig rigtige, men som dog ikke paatrænger sig — for at bruge et statsministerielt Udtryk fra et Par Aar tilbage — med en Naturkrafts Vælde, saasom den højtærede Socialminister har erkendt, at vor sociale Lovgivning indtager et saa højt og enestaaende Stade paa de allerfleste Omraader, at den højtærede Minister i hvert Fald overfor Kommunerne hævder Tilstrækkeligheden paa nær-

værende Tidspunkt. (*Socialministeren* [Steincke]: Selvfølgelig urigtigt gengivet!). Selvfølgelig urigtigt gengivet? Jeg afventer den rigtige Gengivelse. Den højtærede Minister erklærede jo udtrykkeligt, at paa de fleste Omraader indtog vi en Stilling, hvad social Forsorg angaar, bedre end i andre Lande.

Dette vort Forslag til Reduktion af Ejendomsskatterne vilde til Trods for, at man paastaar det modsatte, være saare betydningsfuldt til Lettelse af det Tryk, hvorunder Landbrugerne er ved at bryde sammen. Vi har foreslaaet en Lettelse af disse Ejendomsskatter paa ca. 40 Millioner, nøjagtig 37 Mill. Kr. Nu siger man, at det vilde være uden Betydning, og dette har jo ogsaa den højtærede Landbrugsminister været inde paa at udvikle for det høje Ting i Eftermiddags. Men Forholdet er dog dette, at Hypotekforenings-, Kreditforenings- og Sparekasserenter for Landbruget aarlig andrager ca. 140 Mill. Kr., det vil sige et Beløb af ca. 3½ Gang saa stort som den Lettelse, vi vilde tilvejebringe ved Ejendomsskatternes Nedsættelse.

Naar man nu taler om, at det er Rente-problemet, som er det afgørende, at det er Gældsspørgsmaalet, som først og fremmest maa løses, saa er jeg slet ikke uenig i, at det er et Spørgsmaal, som maa tages op til Behandling, og kan vi ikke naa til den endelige Løsning for nærværende, saa maa en midlertidig Løsning med rimeligt Stræk paa Tiden tilvejebringes. Derfor har vi ogsaa erklæret os rede til en saglig Forhandling om det Forslag til Løsning af denne Opgave, som den høje Regering i denne Samling har fremsat. Men man tror dog vist ikke, at det vil være muligt at nedbringe Prioritetsgælden, hvis Forrentningsbeløb altsaa andrager ca. 140 Mill. Kr. aarlig, med et Beløb, der ligger udover det Beløb, hvormed vi har foreslaaet Ejendomsskatterne lettet. Under Hensyn til, at Kreditinstitutionernes Obligationer er Fondsbeholdninger for saa at sige alle vore Pengeinstitter, i Forsikringsselskaber, i Sparekasser o. s. v., tror jeg, det bliver vanskeligt overfor den pantesikre Gæld i første og anden Prioritet at gribe i synderlig Grad ind.

Men selv om man nu kun naaede til en Nedsættelse af denne Rentebyrde med en Snes Millioner Kroner, vilde det dog, hvis man fulgte vor Anvisning med Hensyn til Nedsættelsen af Ejendomsskatterne, betyde en aarlig Lettelse for det danske Landbrug paa ca. 60 Mill. Kr. eller et Beløb, der nærmer sig Halvdelen af den samlede Prioritets-